

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН. Образувано е по жалба на*** срещу НП № 44/28.01.2020 г., издадено от директора на ОБДХ – София-град, с което на жалбоподателя на основание чл. 44, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗХр (отм.) е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева. Настоящото дело се разглежда повторно от районния съд след отмяна от страна на касационната инстанция (настоящият съдебен състав съобразява съгласно чл. 224 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН /респективно вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН в редакцията, приложима до 23.12.2021 г./ задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона съгласно съответното решение на действащия като касационна инстанция Административен съд – София-град) на първоначално постановеното от друг състав на същия районен съд решение и връщане на делото за ново разглеждане. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на постановлението и присъждане на разноски, като се излагат конкретни твърдения за нарушаване на процесуалния и материалния закон (чийто отговор ще бъде изложен по-долу). От страна на административно-наказващия орган се претендира потвърждаване на НП, като се излагат конкретни доводи за процесуална и материална законосъобразност на постановлението и се представя списък с разноски. От гласните (т. е. показанията на разпитаните пред друг състав на съда свидетели, които показания могат да се ползват и от настоящия съдебен състав по арг. от чл. 378, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН и без ползването на които показания съдът стига до същите изводи по фактите, в която връзка следва да бъде съобразено още, че ангажирането на писмени доказателствени материали, в това число посредством разпит на актосъставителя и свидетеля/свидетелите по АУАН, по арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН далеч не е задължително) и писмените доказателствени материали (без съдът да има каквото и да било основание за съмнение в който и да било елемент на доказателствената съвкупност, отчитайки източниците и формата на съответната информация, както и липсата на съдържание, което да се явява нелогично или с признаци на неавтентичност или на недобросъвестност) се установява описаната в процесното НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за ползване на такава техника за излагане на установената от съда фактическа обстановка не се съдържа никъде в релевантната нормативна уредба!).

При това положение при осъществяване на дейността на юридическото лице-въззивник е налице неизпълнение на задължение към държавата по смисъла на чл. 83 от ЗАНН, а именно на задължение по чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХр (отм.), имайки тук предвид конкретно актуалната към 28.06.2019 г. редакция на този закон, държейки сметка и за разпоредбата на пар. 1, т. 53 от ДР на същия закон, респективно правилно дружеството-жалбоподател е било санкционирано на основание чл. 44, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗХр (отм.). Възможността за посочване на срока на годност чрез формулировката „най-добър до“ е нормативно предвидена в Приложение X към Регламент (ЕС) № 1169/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година за предоставянето на информация за храните на потребителите, за изменение на регламенти (ЕО) № 1924/2006 и (ЕО) № 1925/2006 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 87/250/ЕИО на Комисията, Директива 90/496/ЕИО на Съвета, Директива 1999/10/ЕО на Комисията, Директива 2000/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, директиви 2002/67/ЕО и 2008/5/ЕО на Комисията и на Регламент (ЕО) № 608/2004 на Комисията. Храните (каквито са и хранителните добавки, имайки предвид пар. 1, т. 72 от ДР на отменения понастоящем ЗХр, респективно пар. 1, т. 21 от ДР на действащия понастоящем ЗХр), чийто срок на годност е изтекъл, съобразно уредбата по чл. 24, пар. 1, изр. 2 от Регламент (ЕС) № 1169/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година за предоставянето на информация за храните на потребителите, за изменение на регламенти (ЕО) № 1924/2006 и (ЕО) № 1925/2006 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 87/250/ЕИО на Комисията, Директива 90/496/ЕИО на Съвета, Директива 1999/10/ЕО на Комисията, Директива 2000/13/ЕО на

Европейския парламент и на Съвета, директиви 2002/67/ЕО и 2008/5/ЕО на Комисията и на Регламент (ЕО) № 608/2004 на Комисията вр. чл. 14, пар. 2, б. „б“ вр. пар. 5 от Регламент (ЕО) № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 година за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните се явяват негодни за консумация от човека (няма как да се приеме, че друг смисъл е вложен и в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от действащия понастоящем ЗХр, отчитайки и изложеното преди малко касателно съответната релевантна нормативна уредба, явяваща се част от правото на ЕС).

Съобразявайки уредбата по чл. 3 от ЗАНН и изложеното преди малко, както и съпоставяйки уредбата по чл. 128, ал. 1, т. 1 вр. чл. 4, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 1, т. 2 от действащия понастоящем ЗХр вр. пар. 1, т. 6 от ДР на последния посочен закон с тази по чл. 44, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХр (отм.) вр. пар. 1, т. 53 от ДР на последния посочен закон, съдът не стига до извод в смисъл, че са налице последвали по-благоприятни за нарушителя нормативни разпоредби по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН (имайки предвид и установените граници на съответната предвидена имуществена санкция).

Обемът на продуктова гама с изтекъл срок на годност, а и значителният период на изминало време от съответното изтичане на срока на годност по отношение на чат от процесните продукти, повече от ясно говорят за това, че не е налице хипотеза на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН (както според актуалната редакция на разпоредбата, така и според действалата към месец юни 2019 г. нейна редакция), нито пък, че размерът на наложената имуществена санкция, който е минималният допустим от приложимата санкционна разпоредба, се явява несправедлив по отношение на (т. е. в тежест на) нарушителя (напротив – изложеното преди малко относно това защо случаят не се явява маловажен обуславя и нещо повече, а именно, че наложената имуществена санкция е съвсем очевидно несъразмерно лека, като съдът, обаче, няма правомощия да увеличи размера ѝ). Следва да се има предвид, че уредбата по чл. 57 от ЗАНН не изисква излагане на нарочни мотиви извън конкретните посочени в същата разпоредба реквизити, в това число досежно неприлагането на чл. 28 от ЗАНН и досежно индивидуализацията на наказанието, като все пак по въпроса относно неприлагането на чл. 28 от ЗАНН наказващият орган е изложил мотиви, а имуществената санкция просто не би могла да бъде в по-малък размер (няма как по-леко санкциониране да бъде пропорционално на правонарушение като процесното).

АУАН и НП изхождат от надлежни органи съобразно уредбата по чл. 49 вр. чл. 28, ал. 1 от ЗХр (отм.), която процесуална уредба се е явявала приложима към съответния минал период, като следва да се държи в тази връзка сметка и за уредбата по чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗБАБХ.

В НП съвсем ясно (и безпротиворечиво) е посочено каква имуществена санкция и на какво основание (а именно чл. 44, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗХр /отм./) се налага.

В постановлението (както и в процесния АУАН) съвсем ясно и безпротиворечиво е посочен и срокът на годност (в това число за част от продуктите чрез използване на израза „най-добър до“) на отделните процесни продукти. Абсолютно никаква логика и въобще логически обосновано основание за съмнение не се открива в релевантната доказателствена съвкупност за това, че е възможно да е допуснато объркване с датата на производство на съответните продукти.

Що се отнася до въпроса за неприсъственото съставяне на АУАН, то отговор е даден от касационната инстанция и с този отговор настоящият съдебен състав следва да се съобрази (виж по-горе досежно задължителните указания на касационната инстанция по тълкуването и прилагането на закона!).

В НП действително е налице грешка от техническо естество, като на практика инцидентно е посочена като нарушена разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 2 от ЗХр (отм.), но от цялостния прочит на постановлението (в чието съдържание повече от веднъж на други места административното нарушение е квалифицирано като такова на чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХр

/отм./), включително и най-вече с оглед текстовото описание на административното нарушение, както и при съпоставка с изложеното в АУАН, в това число от гледна точка на дадената там правна квалификация на процесното административно нарушение, няма никакво съмнение, че се ангажира отговорност за нарушаване на чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХр (отм.). Наличието на аргументация по НП относно застрашаването на живота и здравето на широк неограничен кръг хора не води до по-различен извод, доколкото изискването по чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХр (отм.) в крайна сметка не е свързано с нищо друго освен именно с избягване на риска за живота и здравето на хората. Срещу обвинение за нарушаване на чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХр (отм.) е изложена и защита по същество от страна на въззивника. Така се стига до извода, че съвсем очевидно няма как да се заключи, че е налице реално ограничаване на процесуални права (във връзка с посочената от наказващия орган правна квалификация на административното нарушение), респективно – че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – арг. от чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН. Изобщо вземайки аргумент от уредбата по чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, съдът не констатира наличието на съществени нарушения на процесуалните правила, допуснати в предсъдебната фаза на производството.

При непредубедения прочит на НП и АУАН (и съпоставка между тях) е видно, че съществена смислова разлика между тези два правни акта не се открива, включително имайки предвид препращането по АУАН към съответния констативен протокол и съдържанието на последния. Отделен е въпросът за това, че по арг. чл. 53, ал. 2 от ЗАНН поначало се допуска отклонение в НП спрямо обвинението по АУАН – стига, разбира се, да не се касае – във формулираното в НП обвинение – до качествено ново административно нарушение (арг. от чл. 36 от ЗАНН).

Атакуваното НП отговаря на изискванията за форма съгласно чл. 57 от ЗАНН (същото е писмено и подписано от издателя му), както и на съществените изисквания за съдържание съгласно същата разпоредба (разбира се, съобразно приложимата към датата на издаване на постановлението редакция на закона). При непредубедения му прочит съдът констатира, че формулираното обвинение е напълно ясно както от фактическа, така и от правна страна (съобразявайки и изложеното преди малко относно съответната допусната грешка от техническо естество и нейното значение), като от фактическа страна въпросното обвинение не се отличава с каквато и да е сложност – най-общо казано, обвинението е за предлагане за продажба на съответните храни с изтекъл срок на годност. В чл. 57 от ЗАНН (аналогично и на изискванията по чл. 42 от ЗАНН досежно АУАН) липсва изискване за „задълбочено“ описание на административното нарушение; законът изисква такова описание, което да е принципно достатъчно за упражняването на процесуалното право на защита по същество, респективно за упражняване на съдебен контрол по същество, което изискване в случая в крайна сметка е спазено; същите цели имат изискванията на ЗАНН и относно правната квалификация на административното нарушение – дадената такава трябва да е достатъчна, за да може да се упражни процесуалното право на защита срещу обвинението по същество, респективно съдът да може да провери законосъобразността на постановлението по същество, включително ако за целта е необходим анализът и на други (непосочени в обвинението) нормативни разпоредби, аргумент за което (за последното) се извлича и от възможността за преквалифициране на обвинението (виж чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН в актуалната му редакция, респективно чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК вр. чл. 84 вр. чл. 63, ал. 1, изр. 1 от ЗАНН в действащата до 23.12.2021 г. негова редакция!).

Следвайки логиката на жалбоподателя, изложена в процесната жалба специално във връзка с липсващото според него обсъждане на въпроси от типа на това дали нарушението е първо и пр., то винаги ще може към съдържанието на НП да се поставят още нови и нови изисквания за съдържание, като например такива за отговор на въпроса дали не се касае за хипотеза на крайна необходимост или на оправдан стопански риск по смисъла на НК (вр. чл. 11 от ЗАНН), дали от съответното административно нарушение е причинена смърт или пък

замърсяване на природата или не и пр. примери, при които чрез метода на довеждането до абсурд е видна неправилността на съответната лансирана с жалбата теза.

В обобщение, при извършената и служебно, включително и във от доводите от страна на жалбоподателя, цялостна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН съдът не намери причини за изменение или за отмяна на постановлението, поради което на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН обжалваното НП следва да бъде потвърдено.

Разбира се, при този изход на делото липсва правно основание за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя.

Под „страните“ по смисъла на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН следва да се разбират и юридическите лица, към чиято структура се числи издалият НП орган, доколкото иначе на практика би се получило несъвместимото с целта на закона положение, при което при ползване на адвокатска защита (както е в случая), а не на услугите на юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, разноски в полза на страната, защитаваща съответния акт конкретно по чл. 58д, т. 1 от ЗАНН, няма да могат изобщо да се присъждат, независимо от това, че са направени; смисълът на закона определено не е в това субектът, защитаващ съответния акт по чл. 58д от ЗАНН, да не може да се представлява от адвокат или пък заплатените разноски за такъв адвокат да не могат да бъдат репарирани, доколкото е напълно възможно юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, който да може да бъде упълномощен за съответното процесуално представителство, да липсва изобщо или пък броят на съответните служители да не е достатъчен или пък просто доброто управление да изисква поверяването на процесуалното представителство по такива дела на адвокат. Така в случая с оглед съответното реално упражнено представителство от адвокат, съответния представен списък на разноските и съответния представен договор, служещ и за разписка, в полза на юридическото лице, към което се числи административно-наказващият орган, а именно ОБДХ – София-град (виж чл. 12, ал. 5 от УПБАБХ!), респективно в тежест на дружеството-въззивник, следва да се присъдят разноски, а именно сумата от 400 лева, явяващи се заплатено възнаграждение за един адвокат (визираният размер с оглед сложността на делото уредбата по чл. 18 вр. чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения при всяко положение не се явява прекомерен). Мотивиран от всичко изложено, съдът